

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 453. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828690400/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

høj og laug Pirouette. Jeremias Ellekilde mindedes om Størke, der tager til at flyve.

Denne Gestus var nødvendig for Lenoir til at overvinde sig til at tale. Under megen Stammen, med mauge Omskrivninger fortalte han Birgittes Nættebedrifter i Vinter, hvorledes Overlærer Tofte først havde grebet hende omtrent paa forsk Gerning, hvorledes han, Lenoir, havde fortsat, hvad Overlæreren havde begyndt.

Hr. Ellekilde hørte tilsyneladende adspredt paa Beretningen. Da Lenoir stoppede brat med en krampagtig høj Rønnen som en Sodavands-Siphon, naar den afgiver sine sidste Draaber, og betragtede sin Værts svære Ansigt, mødte han et Par sammenknebne Øjne og en Mund i en Trut.

For Lenoir var det en Skinks, der stirrede ham i Møde. Endnu gaadefuldere blev hans Vært, da han udsendte et langt:

— H—m—h—m! Se, se!

Lenoir stod som en Skoledreng, der efter en vel opramset Lektie venter sin Karakter. Han fremstammede:

— Ja . . . hvad er Deres . . . he . . . højstærede Mening?

— Aa—aa—aa— Foreløbig slipper vi om Natten den ene af Hundene fra Tømmerpladsen ind i Brændegaarden.

— Det er jo meget . . . meget . . . glubske Dyr.

— Forfærdelig glubske, sagde Hr. Ellekilde, gottende sig over den Rædsel, som maadede sig paa det lille, skarpe Ansigt.

— Sæt . . . om den aad hende . . . den unge Forbryderskel!

— Saa behøvede De ikke at anlægge Proces, saa var Sagen allerede dømt.

— Ja, men det var ikke Meningen. Jeg vilde blot . . . blot bede Dem om at sige mig, om De ikke syntes, at man skulde ty til . . . den jordiske Retfærdighed, inden . . .

— Man tyede til den hundske? Naa ja, ja, min lille Hr. Hofballetmester, jeg skal ikke lade hverken Fylax eller Tyras æde hverken Jomfru Kornelussen eller hendes store, dovne Hund, eller hendes Tøs, der stryger Skank, naar hun gaar . . . Jeg raader Dem til at passe godt paa Deres Brænde.

— Men Hr. Elverkilde vilde ikke være mig behjælpelig med at . . .

— Med hvad?

— At faa den Personnage afstraffet?

— Det vil jeg betænke mig paa . . . nogen Tid.

— Men . . . hvis De . . .